

stander i mig; det vil jeg ikke være med til.

Jeg synes, det er godt, at vore Embedsmænd optræder paa den Maade, de gør. Det medfører, at mange saadanne Spørgsmaal kan afgøres uden Assistance af Sagførere. Den Fremgangsmaade, som anvendes her, er langt billigere for Befolkningen, men saa maa man — og nu kommer jeg til det, jeg antydede før — ogsaa tage Konsekvensen overfor Sagførerne og tillade disse at give sig af med andre Forretninger end de egentlig juridiske.

Jeg skal nævne et bestemt Tilfælde, hvor jeg tror, man vil indrømme, at Ministeriet ikke kunde give Svar lige med det samme. Vi havde undersøgt en Sag meget grundigt og modtog saa efter dens Afgørelse en Skrivelse fra et æret Medlem af Tinget, hvori han beder om, at Afgørelsen maatte blive forandret. Men vi kan jo ikke i Ministeriet forandre en Afgørelse paa Grund af en saadan Skrivelse. Vi maa undersøge de Forhold, der foreligger, og saa træffe Afgørelsen derefter. Jeg kunde godt Dagen efter, at jeg havde modtaget denne Skrivelse, have skrevet: Kan ikke bevilges paa det foreliggende Grundlag. Men det synes jeg ikke, man skal. Jeg synes, man skal undersøge Sagen.

Jeg har nævnt, at der er to Ting, der her spiller ind, det er vor Lovgivning og vort Embedsmaskineri. Men der er endnu noget, som her maa siges tydeligt og klart. Det er blevet en Talemaade, naar en Sag trækker i Langdrag: den ligger inde i Ministeriet, der tager det saa forfærdelig lang Tid. Jeg skal tage et Par Eksempler, som jeg har oplevet i den sidste Maanedes Tid, for at man kan se, hvordan det undertiden kan forholde sig. Et æret Medlem af dette høje Ting — jeg vil ikke nævne hans Navn, men han var ovre fra Kolding — kom hen til mig og sagde: Der er en Mand ovre i Kolding, der har henvendt sig til mig, idet han siger, at han har indgivet et Andragende til Ministeriet for 3—4 Maaneder siden, og det ærede Medlem udtalte: Jeg tror ikke, det er rigtigt, at Ministeriet har ligget med Sagen saa længe, men kan De ikke se efter, hvordan det forholder sig. Saa undersøgte jeg Sagen, og det viste sig, at vedkommende Mand endnu ikke havde faaet Andragendet skrevet, idet vedkommende, der skulde affatte Andragendet, havde trøstet den anden med, at det tager saa lang Tid i Ministeriet. Først da Folketingsmanden tog Sagen i sin Haand, skrev Manden An-

dragendet, og saa først kom det ind til Ministeriet og blev ekspederet. Derfor maa man ikke tro paa alle Historierne om, at en Sag ligger inde i Ministeriet.

Jeg skal derefter nævne et andet Tilfælde. Ministeriet har, naar det har afgjort en Sag, indført den Praksis at skrive direkte til Folk under Sagføreren's Adresse. Vi skrev da til en Sagfører i Aarhus om en Skilsmissegang: Saadan og saadan skal Afgørelsen være. 6 Dage efter, at denne Skrivelse er afgaaet, kommer en fattig Kone fra Aarhus til mig og beder, om jeg vil fremskynde denne Sag, for det havde stor Betydning for hende at faa at vide, hvordan Forholdet var. Jeg spurgte forbausset: Men har de da ikke faaet Ministeriets Afgørelse? Det er 6 Dage siden, vi har skrevet et Brev direkte til Dem under Sagføreren's Adresse. Det havde hun ikke. Ministeriet skrev saa selvfølgelig øjeblikkelig til vedkommende Sagfører; Ministeriet har under den og den Dato tilskrevet Dem; Meningen med at skrive direkte til Folk er, at det skal gaa hurtigt; hvad er der sket i denne Sag? Sagføreren var heldigvis en ærlig Mand; han svarede: Der er sket en Fejltagelse, jeg skal betale Konens Rejse til København. — Man ser af disse Eksempler, at det sker, at Beskyldninger for langsom Forretningsgang rettes mod Ministerierne i Tilfælde, hvor de er fuldstændig grundløse.

Endvidere maa jeg gøre opmærksom paa, at Folk undertiden er noget fordringsfulde; de tror at kunne vente til det sidste Øjeblik og saa pludselig møde op og faa Sagen ordnet i 0,5, og det gaar selvfølgelig ikke. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel. Jeg maa straks sige, at det ikke er for at drille vedkommende, men jeg synes, det er et ganske morsomt Tilfælde. Et Medlem af dette høje Ting henvendte sig den 2. Maj 1922 til mig og spurgte, om ikke en Sag kunde blive fremskyndet, da det hastede meget stærkt. Jeg sagde, det skal jeg gøre. Jeg fik den frem ovre i Ministeriet den 2. Maj, og vi ekspederede den den 2. Maj; det var dog hurtigt. Men hvem skildrer min Forbauselse, da jeg af Sagen faar at se, at vedkommende Folketingsmand har ligget med den fra den 12. til den 28. April uden at gøre noget ved den. Jeg ved ikke, om den paagældende Dame nogen Sinde har faaet at vide, at det ikke var Justitsministeriet, der havde smølet med Sagen — det havde ekspederet den den samme Dag —, men at vedkommende Folketingsmand havde ligget lidt for længe med den.